

Kelemen Zoltán

Ima

Sötét szobában ül az átlátszó pihe.
Még álmos, mert most ébredt fel.
— Álmos vagyok — mondja az asztalon a poharak között
tekergő kígyónak
A szoba fáradt levegője nem bírja felemelni gyöngé testemet,
tehát valószínűleg más
Valaki viszi el innen majd,
Elvisz ebből a sötét szobából.

Nomád

Üres kolomp
tétova füst mozdul alóla
szárnyai alá fejet rejtő bozótos
őrzi rosszkedvét
szél kanyarog álmatlanul a
dombok dunnái mögül
távol a mesék törvényt ülnek
mogorván morgó igazsággal

Táj

idegsejtből épült nap alatt
téglatorzsú tölgyek legelésznek
az emberiség letűnt oszlopai merülnek
fel régen elhamvadt szemekben
fekete fű a kiégett zene roncsai és börtönöd
mely foglyod egy évszaktalan világban
és szomorúság